

РЕШЕНИЕ

№ 41

гр. Раднево, 11.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДНЕВО в публично заседание на четиринадесети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Асен Цветанов

при участието на секретаря Росица Д. Динева
като разгледа докладваното от Асен Цветанов Гражданско дело №
20215520100257 по описа за 2021 година

Предявени са искове с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД във вр. чл. 52 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба на Ж. ИВ. СТ. срещу СТ. СЛ. АТ., с която се предявява иск с правно основание чл. 45 ЗЗД във вр. чл. 52 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Ищцата твърди, че работи като директор на ОДЗ № ***** – гр. Раднево. Твърди, че на 23.02.2021 г. в община Раднево постъпила жалба вх. № 0100-473 от ответницата С.А., която била насочена срещу колектива на детската градина и директора и били изложени данни за лошо отношение към детето й. Твърди, че във връзка с жалбата било образувано производство по чл. 193, ал. 1 КТ и на ищцата са искани обяснения от работодателя. Твърди, че с препис от жалбата не разполагала, поради което не можела да коментира детайли от нея, а жалбата е станала нейно достояние на 26.02.2021 г. Твърди, че на 25.02.2021 г. била подадена нова жалба от ответницата вх. № 0100-496 до община Раднево, която била адресирана и до Инспектората на образованието. Твърди, че в тази втора жалба било посочено, че синът на ответницата С.С.А. бил подложен на психически тормоз и посегателство от страна на ищцата като директор на детската градина. Твърди, че ответницата се оплакала, че синът й бил бутнат от ищцата по брадичката, вследствие на което му била разкъравена устната, поради което детето не желало да ходи на детска градина. Твърди, че в жалбата били посочени обидни и цинични изрази, приписани на ищцата, вследствие на което ответницата направила съждение за ищцата „че на такъв пост с толкова циничен речник“ и е „аморална“. Твърди, че ответницата посочила, че и бил поставен ултиматум да не сигнализира институциите, като в противен случай детето ще бъде обвинено в побой на персонала и ще стане

достояние на публичността. Твърди, че са и вменени изрази като „ти си тъп“, „ти си агресивен“, „не те искам в моята градина“, „на майка ти в ****“ и други. Твърди, че по този повод са и искани обяснения, а в регионалния инспекторат била образувана преписка и съставен констативен протокол от 09.03.2021 г. Твърди, че на 25.02.2021 г. депозирала пред кмета на Община Раднево обяснения, в които е изложила становище си. Твърди, че по повод проверката били събрани обяснения от персонала на детската градина. Твърди, че жалбите станали достояние на кмета и заместник-кмета, на експерти, на цялата общинска администрация и сред служителите на детската градина. Твърди, че в хода на проверката ответницата била оттеглила жалбите си. Твърди, че след като прочела написаното в жалбите изпитала чувство на тревога и страх да не загуби работата си, била омерзена от приписаните и обидни и цинични изрази, които я наранили, тъй като пишело да ги употребявала срещу дете, чувството и на притеснение се засилило заради двете жалби в кратък период от време. Твърди, че е професионалист, с безупречна репутация на преподавател и директор, които заема от 17 години, като общият и педагогически стаж бил 22 години, притежава магистърска степен по педагогика и множество допълнителни квалификации. Твърди, че управляваното от нея детско заведение било най-доброто в Раднево, за което спомогнала ищцата. Твърди, че до момента няма налагани дисциплинарни наказания, а има само поощрения и награди. Твърди, че всичко станало достояние на родители на други деца от детската градина и из целия град, а всичко това засегнало чувството за чест и достойнство у ищцата. Твърди, че ответницата е злоупотребила с правото си на жалбата с цел да навреди на ищцата, тъй като недобросъвестно подала жалбите. Твърди, че жалбите целели да уронят достойнството, авторитета и престижа на ищцата. Твърди, че извършената проверка по жалбите е завършила с констатация, че описаното в жалбата не се е случило, поради което и ответницата оттеглила жалбите си. Твърди, че от опозоряващите факти в жалбите и били причинени неимуществени вреди. Поради това иска от съда да постанови решение, с което да осъди ответницата да и заплати сумата от 5000 лв. за претърпените от изложеното в двете жалби неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Претендира разноски. Представя писмена защита.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответницата СТ. СЛ. АТ., в който взема становище за допустимост на исковите, но поддържа тяхната неоснователност. Твърди, че не оспорва посочените в исковата молба обстоятелства, с изключение на твърдението да е подала заявление на 25.02.2021 г. за отписване на детето от детската градина, а представеното към исковата молба заявление вх. № 072/25.02.2021 г. бил неистински документ, подправен в съдържанието и подписа, не го е подала тя, оспорва неговата истинност. Твърди, че не е вярно Регионално управление по образованието-Стара Загора /РУО-Стара Загора/ да е установила липса на осъществяване на описаното в подадените от нея жалби, тъй като същинска проверка не била

извършена, като дори не била назначена съдебна психологическа експертиза на детето. Твърди, че не била наясно със закона и вместо до прокуратурата подала жалбите до кмета и РУО, като последните е следвало да ги пратят на прокуратурата, тъй като имало данни за извършено престъпление. Твърди, че проверката на РУО била формална, което личало от констативния протокол, а била под натиск от службите да оттегли жалбите си. Твърди, че въпросните служби не очаквали непроверената директорка да предяви настоящата си неоснователна претенция, а истината била, че тя оттегнала жалбите си заради всеобщия мир и убедена в действията на службите, а затова и не била подавала заявление за преместване на детето. Твърди, че след подаване на жалбата ищцата и звъняла по телефона да си оттегли жалбите със заплахи от различен характер, че ще и „разкаже играта“, тъй като била влиятелна на всички нива. Твърди, че постепенно ищцата станала по сговорлива и в последния разговор дори се разплакала, като дори се извинила, че е блъснала детето в брадичката, като не искала това да се случи. Твърди, че ищцата и казала, че била ядосана по други проблеми и не си съдържала нервите. Твърди, че вероятно ищцата е съгласувала проверката от РУО, тъй като експертите дошли в деня на оттегляне на жалбите от нейна страна. Иската от съда да отхвърли иската като неоснователен. Претендира разноски. Представя писмена защита.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства по свое убеждение съобразно [чл. 12 ГПК](#) и чл. 235, ал. 2 и ал. 3 ГПК и с оглед направените доводи и възражения, достигна до следните фактически и правни изводи:

Принципно за възникване на отговорността на ответника за неправомерно увреждане е необходимо ищецът да докаже наличието на следните факти: извършено от ответника противоправно деяние, чиято пряка и непосредствена последица са настъпилите за ищца и претендирани имуществени и неимуществени вреди. При условията на пълно и главно доказване ищецът следва да докаже всички елементи от фактическия състав на неправомерното увреждане, с изключение на вината, която на основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД се предполага до доказване на противното.

С протоколно определение от 13.07.2021 г. е обявен на основание чл. 146 ГПК проекта за доклад, обективиран в определението по чл. 140 ГПК от 25.05.2021 г., с който на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК съдът е обявил за признати, безспорни и ненуждаещи се от доказване фактите: че ищцата работи като директор на ОДЗ № ***** – гр. Раднево; на 23.02.2021 г. в община Раднево постъпила жалба вх. № 0100-473 от ответницата С.А., която била насочена срещу колектива на детската градина и директора и били изложени данни за лошо отношение към детето й; на 25.02.2021 г. била подадена нова жалба от ответницата вх. № 0100-496 до община Раднево, която била адресирана и до РУО-Стара Загора, в която било посочено, че синът на ответницата С.С.А. бил подложен на психически тормоз и посегателство от страна на ищцата като директор на детската градина, че

синът ѝ бил бутнат от ищцата по брадичката, вследствие на което му била разкъравена устната, поради което детето не желало да ходи на детска градина; че в хода на проверката на РУО-Стара Загора ответницата е оттеглила жалбите си.

За основателност на иска на основание чл. 146, ал. 1, т. 5 от ГПК ищцата следва да докаже твърдените разпространени от ответницата неверни обстоятелства за нея, при условията на злоупотреба с право на жалба до Община Раднево и РУО-Стара Загора, вследствие на които е претърпяла неимуществени вреди от уронени престиж, чест, достойнството, добро име и отлична професионална репутация, които да са пряка и непосредствена последица на разпространени от ответницата неверни обстоятелства за ищцата, както и недобросъвестно подаване на жалбите от ответницата със знание за неверност на посочените в тях обстоятелства.

Следва да се посочи, че безспорното право на всеки български гражданин е да изразява мнението си и да го разпространява чрез слово - писмено или устно (чл. 39, ал. 1 от Конституцията), както и да подава жалби, предложения и петиции (чл. 45 от Конституцията).

В практиката на ВКС безпротиворечиво се приема, че само в случаите на злоупотреба с правото за подаване на сигнали до съответните компетентни органи може да се приеме наличие на виновно поведение у подателите на сигнала и евентуално причиняване на вредоносни последици за атакувания субект (решение № 1190-2008-IV г.о., решение № 1347-2008-II г.о.). В решение № 758/11.02.2011 г. по гр.д. № 1243/2009 г., IV г.о., постановено в производство по чл. 290 ГПК, на допуснатия до касационно обжалване въпрос „Съставлява ли упражняването на законоустановената възможност за подаване на жалба до съответния компетентен орган противоправно поведение?“ е даден следният отговор: „Носителят на едно субективно право е свободен да прецени дали и кога да го упражни или въобще да не го упражни. Затова упражняването на материално и процесуално право поначало е правомерно. Това обаче не изключва възможността за злоупотреба с право. Злоупотребата с право е противоправна, тя е налице, когато правото се упражнява недобросъвестно - за да бъдат увредени права и законни интереси на други (чл. 57, ал. 2 от Конституцията), но също и в противоречие с интересите на обществото (чл. 8, ал. 2 ЗЗД). Отговорността за вреди от злоупотреба с право по правното си естество е деликтна и противоправността се изразява в недобросъвестното упражняване на законно признато право, като доказването на недобросъвестността е в тежест на пострадалия. И при злоупотребата с право вината на дееца се предполага до доказване на противното, но вината в гражданското право не е субективното отношение на дееца към деянието (както в наказателното право), а неполагане на дължимата (от добрия стопанин или добрия търговец) грижа.“. Тази съдебна практика се е утвърдила като константна в последващи решения на ВКС – решение № 245/05.11.2014 г. по г.д. № 1734/2014 г., III ГО, решение № 53/04.04.2018 г. по дело № 1913/2017 г., III г.о. Отговорността за вреди от злоупотреба с право е

деликтна и се изразява в недобросъвестното упражняване на законно признато право - като доказването на недобросъвестността е в тежест на пострадалия, явяващ се ищец в производство /чл. 154 ГПК/. В този смисъл е и съдебната практика на ОС-Стара Загора, обективизирана в решение № 69 от 21.02.2020 г. по в.гр.д. № 1651 по описа за 2019 г.

По делото е приета като писмено доказателство жалба вх. № 0100-473 от 23.02.2021 г. /л.41-42/, с която ответницата е подала жалба до кмета на община Раднево.

По делото е приета като писмено доказателство жалба вх. № 0100-496 от 25.02.2021 г. /л.6-7/, с която ответницата е подала жалба до кмета на община Раднево, като конкретно е „уведомила за поведението на госпожа Ж.С. директор на ** ДГ Радост гр. Раднево“ към нейното дете С., изброени са изрази, които ищцата Ж.С. е употребила към детето й, както и личното отношение на жалбоподателката, че била „отвратена“ от това поведение. Изложени са обстоятелства и за физически тормоз от страна на ищцата към детето на ответницата. В жалбата е поместено и заключение от ответницата, че не може да допусне, че такъв човек /визира ищцата/ на такъв пост с такъв циничен речник може да възпитава и да е пример за подражание на деца, родители и персонал. Също така се съдържа и изречение с въпросителен знак, но с посочени в него качества на ищцата, а именно – „Задавам си въпроса на какви аморални хора поверяваме нашите деца“.

Въз основа на тази жалба кмета на община Раднево е поискал писмени обяснения от ищцата по реда на чл. 193 КТ с писмо изх. № 0100-473-1 от 26.02.2021 г. /л.9/, на което ищцата Ж.С. е представила доклад изх. № 084/01.03.2021 г. /л.44-45/, в който оспорва посочените в жалбата обстоятелства. С второ писмо изх. № 0100-473-3 от 12.03.2021 г. /л.8/ са поискани допълнителни обяснения от ищцата Ж.С., на което тя е представила доклад изх. № 085/16.03.2021 г. /л.10-11/, в който оспорва посочените в жалбата обстоятелства.

По делото е приета жалба вх. № РД-17-236 от 25.02.2021 г. на ответницата до РУО-Стара Загора /л.62-64/, с идентично описание като жалбата до кмета на община Раднево. Въз основа на жалбата комисия от РУО-Стара Загора е извършила проверка в ДГ № ***** и е излязла с констатации в протокол от 09.03.2021 г. /л.11/, че детето С. Стелов Атанасов е обучаван в ДГ № ***** в трета „Б“ група до 25.02.2021 г. Към датата на проверката 02.03.2021 г. по желание на родителя С.А. детето С. е преместен от ДГ № *****. При проведени разговори в хода на проверката с ищцата, ответницата и учителите Е.А. и М.С. се установило, че съществува добро взаимодействие по отношение на предявените педагогически изисквания от страна на учителките и ответницата С.А.. Също така пред комисията г-жа С.А. изразила задоволство от работата на учителките в групата и грижите им към детето С., а в лицето на ищцата г-жа Ж.С. винаги е срещала партньор и добронамерен ръководител на детската градина. В хода на разговор с ответницата С.А. с комисията от РУО-Стара Загора ответницата пожелала да

оттегли подадената от нея жалба и собственоръчно написала текст, който бил приложение към протокола на комисията. Въпросния документ е приет по делото /л.73/, в който ответницата е посочила, че поставените въпроси са разгледани и разрешени и желае жалбата да бъде оттеглена.

Ответницата е изпратила писмо, озаглавено отговор до кмета на община Раднево /л.57/ и в него е посочено, че ответницата е доволна от извършената проверка и оттегля жалбата си. С протокол от 22.03.2021 г. /л.58-59/ комисия, съставена със заповед на кмета на община Раднево, констатира, че ответницата С.А. не е подкрепила с документи твърденията си в жалбите, както и че няма извършени нарушения и няма данни над детето да е упражняван психически или физически тормоз.

По делото е прието като писмено доказателство заявление вх. № 072 от 25.02.2021 г. от ответницата за отписване на детето С. от ДГ № ***** /л.12/, в което няма посочени причини за отписване на детето.

За изясняване на спорните факти по делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетели, в това число очевидци на изложените в жалбите на ответницата събития.

От разпита на св. М.В.С. се установи, че работи като учител/възпитател в ДГ № ***, като е била учител на детето С.. Свидетелката познавала ищцата Ж.С. повече от 10 години, тъй като нейното дете посещавало същата детска градина, а в последствие така се стекли нещата, че и тя станала учител в детската градина. На въпросната дата, когато станал инцидента, тя била втора смяна след първа смяна на учител Е.А., като тя и децата били в горната сграда на детската градина за репетиции за предстоящо тържество, а като приключили тръгнали към долната сграда. В този момент детето С. и още 4 други деца изтичали напред и влезнали в съблекалнята на групата. Това било нередно, тъй като имало стълби и могли да се наранят, били предупредени многократно да не правят това, но децата го направили. За наказание учителите решили другите деца да излезнат навън да играят, а провинилите се деца да помагат на лелята да приготви обяда. Три от децата, един от тях детето С., обаче се възпротивили и започнали да крещят силно, а крясъците били толкова силни и неприятни, че отстрани изглеждало „все едно ги колят“. Това смутило учителите и решили да възпрат непоносимите крясъци като изкарат и тези деца навън. Навън пак им било обяснено на тези деца, че това не е редно. Поиграли си и станало време да влизат вътре за обяд, като въпросните три деца отново били на протест, че нямало да влезнат вътре. Тогава св. С. с друга колежка обсъдили, че трябва да пишат на родителите, защото това било „капакът“ и следвало да се установи къде е проблемът с тези деца, въкъщи или в градината, за да се разреши. Св. С. посочва, че децата се поуспокоили и влезнали вътре да ядат, като дори лелята хранила детето С. в устата, защото той не искал да яде. Приключили с обяда и събрали децата в кръгче на килими да пеят песнички, като дошъл поредният протест от въпросните три деца с викове и крясъци. В този момент детето С. ставайки бутнал лелята на групата, не било нещо кой знае какво, но се случило това

нещо. Според св. С. това поведение не е нормално, защото повлиявало на другите деца и трябвало да се вземат мерки да се възпре, затова поискали помощ от родителите на децата. В същия ден дошла на разговор майката на едното дете, момиченце, а на другите две деца, момчета, едно от тях детето С., разговори били проведени по телефон с майките, тъй като били на работа и не могли да дойдат. Около 13,30-14,30 часа св. С. се обадила на ответницата, но първо вдигнал мъжът ѝ, а след това той предал на ответницата и тя звъннала на св. С.. В този ден никой не бил удрял детето С. по брадичката, като лично свидетелката изпратила детето С. като го предала на ответницата С.А.. В този момент свидетелката и ответницата прекарвали известно време заедно и ответницата била запозната с поведението на детето. В момента на предаването детето С. не се оплакал на майка си, той дори не искал да си тръгва от градината, а и нямало за какво да се оплаква. Свидетелката С. посочва, че ищцата Ж.С. влезнала в групата, тъй като имали занимания за направа на мартеници на дарители на детската градина, когато станала свидетел на всички събития с протеста на децата. Тогава ищцата Ж.С. се скарала на децата, без да ги удря, не е имала досег с тях, не е обиждала децата, а и това нямало как да се случи. Св. С. не е чула в този ден ищцата да употребява посочените в жалбата изрази към детето С., а и никога не я е чувала да изрича такива думи, тъй като тя нямала такъв речник. Когато ищцата влезнала в групата там била освен св. С. и другата учителка св. А., както и помощник-възпитателката в групата. Св. С. посочва, че на другия ден видяла ответницата С.А. да идва към градината към 10,30-11 часа, докарана от някой, като я попитала дали има някакъв проблем, тъй като детето С. не бил доведен на градина в този ден, а ответницата ѝ отговорила, че отписала детето С. и идвала да вземе отпусното. Тогава св. С. била много изненадана, защото на предната вечер като говорили с ответницата не останала с впечатление, че иска да отпише детето. Тогава разбрала, че имало жалби от ответницата и ги възприела да са към учителите на детето С. и била лично засегната, поради което попитала ответницата от какво се оплаква, някой наговаря ли я.

От разпита на св. Е.Е.А. се установи, че работи като учител/възпитател в ДГ № ***, като е била учител на детето С.. Св. А. също познава ищцата Ж.С., тъй като нейното дете посещавало детската градина и след това и тя станала учител в детската градина. Св. А. посочва, че инцидентът станал по време на нейната смяна, но не бил кое знае какво. Описва ситуацията идентично като другия свидетел възпитателя М.С., което води до извод за безпротиворечиво и безпристрастно описание на обстоятелствата такива, каквито са ги възприели двете учителки като очевидци. Според св. А. детето С. по-скоро в случая подражавало на другите две деца, защото при него било рядкост това поведение, макар и да се е случвало и преди. След описание на ситуацията с бягането по стълбите, отказа на децата да стоят вътре, после отказът да влезнат вътре, последвал обяд, като въпросното момиченце и детето С. отказали да ядат като протест, че са ги прибрали. Тогава помощник-

възпитателката отишла да ги нахрани, за да не останат гладни, тъй като са деца на по 6 години. След това започнали репетиция за тържество за Баба Марта, като С. единствен отказал да се включи в песните и леличката в групата с много ласкав и мил тон го подканила да стане и да репетира, като тогава С. се разкрещял и бутнал лелята, блъснал я. В този точно момент ищцата Ж.С. точно била влязла в стаята и станала свидетел на бутането на лелята. Това наложило учителите да си поговорят с детето С., като в никакъв случай не е имало разпавии и физическо насилие, а просто с по-строг тон му направили забележка, че това не е редно и не трябва да блъска леличката, защото тя е по-възрастен човек. Посочва, че не е допустимо дете да блъска пред другите деца персонала на детската градина и да не му се направи забележка, нямало как да бъде похвалено за подобно поведение. В този момент и госпожа С. се включила като с по-строг тон обяснила на детето С., че не може да бута леличката така. Посочва, че никой не е удрял или обиждал детето С.. С ответницата С.А. разговаряли по телефона, тъй като била на работа и не могла да дойде на място. Посочва, че след това разбрала лично от ответницата С.А. за пуснатите жалби, като първата била пусната почти веднага в емоционално състояние, под афект, а втората жалба пуснала под натиск на трето лице, а именно госпожа Б., която към този момент била работодател на ответницата С.А., но преди това работила в детската градина и ищцата Ж.С. и била работодател. Посочва, че били страхотен екип и никога не е мислила, че ще се появи човек, който да ги събори като екип, но очевидно се е появила въпросното лице г-жа Б., с която св. А. не се е засичала. Посочва, че всичко посочено в жалбите не е било вярно, като ищцата Ж.С. въобще няма такъв речник, за да изрече подобни думи, нито пък е чула да казва на детето С. подобни думи. Отделно св. А. посочва, че в личен разговор с ответницата С.А., последната и споделила, че съжалева за това, което направила и не трябвало да се стига до тук.

Двете свидетелки С. и А. посочват, че за въпросните жалби разбрали всички в детската градина, родителите на децата, отразило се крайно негативно на целия колектив да бъдат обвинени в подобни неща. Ищцата Ж.С. приела много тежко въпросните твърдения в жалбите, били седмици на безсъние, защото се е случило без никаква причина. С това се уронили престижа на директора, ищцата, както и на цялата детска градина, за което с години се борили. Посочват, че децата и родителите обожаваха ищцата г-жа С. и в един момент видели огорчение в очите ѝ, била притеснена, нервна, изпитвали срам, тъй като градът бил малък и се разчуло, едва ли не, че „имало тъмни стаички“, „биели деца“.

По делото е разпитан като свидетел и лицето С.Т.К., който посочва, че ищцата Ж.С. първо му звъннала на него по телефона и му казала „Какво е това добър ден? Синът ти е агресивен като теб“. Св. К. посочва, че тогава попитал ищцата да не би нещо да не е наред и тя му отвърнала „Как живеете, детето ти е ненормално“. Св. К. посочва, че не познава ищцата Ж.С., виждал я два пъти за толкова години. От разпита на другите свидетели се установи, че

лицето Стефан К. не е ходил да взема детето С. от градината и не е познат на учителките. Тогава св. К. казал на ищцата майката на децата е до мен и ви я давам да се чуete с нея, след което чул същите фрази насочени към неговата жена, ответницата С.А., след което телефонът затворил и ответницата започнала да се притеснява какво се е случило. Посочва, че имало последващи разговори по телефона и СМС-и между ищцата и ответницата с увещаване да се оттегли жалбата, като постепенно тонът ставал по-мек, имали и заплахи от страна на ищцата. Св. К. посочва, че лицето А. Б. му говори нещо, защото била управител на спортния комплекс, в който работи той, но тази жена не била въздействала по никакъв начин на ответницата С.А. да пусне въпросните жалби. Посочва, че в същия ден отишъл с ответницата да вземат детето С. от детската градина и нослето му било разбито, течало му кръв от носа и имало пукната устна.

Налице са няколко противоречия, които се констатираат в показанията на свидетелите, от една страна показанията на учителите и от друга страна на св. К..

На първо място св. К. твърди във въпросния ден детето С. да е бил с разбита устна и с кръв по носа, което абсолютно противостои на показанията на учителите, които посочват, че детето не е имало физически контакт с никой, било е предадено на ответницата С. без да има каквито и да било видими следи от кръв, най-малко пукната устна или кръв по носа, дори бил проведен разговор между св. А. и ответницата С.А. относно поведението на детето С. в него ден. Видно е също, че в хода на проверката и пред община Раднево ответницата С.А. не е представила доказателства за физически проблеми с детето С. в деня на инцидента. За такива единствено се споменава от св. К. в разпита. Видно е също, че в първата жалба на ответницата до кмета на община Раднево от 23.02.2021 г. /л.41-42/ няма никакви описани оплаквания от физическа саморазправа с детето С., нито да е имало кръв по устната или нослето, нито да му е била пукната устната в него ден. Едва в последващите жалби от 24.02.2021 г., подадени на 25.02.2021 г., вече са налични твърдения за пукната устна и кръв по нослето.

На второ място е относно връзката на лицето А. Б. с ответницата С.А.. Служебно известно е на съдията-докладчик, тъй като разгледа и реши граждански спор относно наложено дисциплинарно наказание „Предупреждение за уволнение“ на лицето А. Б. Д., по образувано гр.д. № 138/2020 г. на РС-Раднево, по повод искова молба на А. Б. Д., работила на длъжност „медицинска сестра“ с място на работа Детска градина № ***, срещу Община Раднево, по което дело е постановено влязло в сила на 31.07.2020 г. като необжалвано от страните решение № 60 от 08.07.2020 г., с което е отхвърлен иска на А. Б. Д. срещу Община Раднево по чл. 357 КТ за отмяна на наложено дисциплинарно наказание „Предупреждение за уволнение“. Пресен е и споменът на съдията-докладчик за въпросното дело и установените по него влошени отношения между настоящата ищца Ж.С. и лицето А. Б., по което дело настоящата ищца беше свидетел. Връзката между

ответницата С.А. и лицето А. Б. се установява по настоящото дело, не само от гласните доказателства, касаещо показанията на св. А., но и от представената по делото разписка за плащане на л.102 за плащане на държавна такса за преписи от протокол, платено от лицето А. Б. Д. за ответницата СТ. СЛ. АТ.. Фактът, че лицето А. Б. Д. е заплатила държавната такса навежда на извод, че лицето се вълнува от развоя на въпросното дело. Въпросът е доколко въпросните жалби на ответницата С.А. са написани от нея с ясно съзнание, че посоченото не се е случило и с цел единствено да навреди на ищцата Ж.С., тоест недобросъвестно да са подадени от страна на ответницата.

Установява се като извод по делото, че ответницата С.А. е била добре запозната с правата си и е упражнявала своето право на жалба и сигнал до различни институции и органи /кмета на община Раднево, РУО-Стара Загора/.

Видно е, че първата жалба на ответницата датира от 23.02.2021 г. до кмета на община Раднево, а последващите до кмета на община Раднево и РУО-Стара Загора са от дата 24.02.2021 г., входирани на 25.02.2021 г. Инцидентът, макар да няма много доказателства кога точно е станал, от съвкупния анализ на събраните доказателства се установява да се е случил именно на 23.02.2021 г., тоест в деня на подаване на първата жалба. Действително, има доказателства, които водят на извод за вероятна намеса в упражняване на правото на жалба от страна на ответницата С.А. да има лицето А. Б.. Но определено по делото се установи въобще ищцата Ж.С. да не е употребявала към детето С. описаните в жалбите цинични изрази, както и че ищцата не е удряла детето С. по брадичката или където и да било другаде.

Тук ще се отбележи, че единствено описаните данни в първата жалба на ответницата /л.41-42/ отговарят на нейните твърдения относно проведения телефонен разговор с ищцата Ж.С. досежно „агресивен като баща си“, „копира поведение“ /в това няма нищо лошо, защото децата в ранна възраст винаги копират поведение/, „бие се с децата и посяга на госпожите“. В последващите жалби обаче от 24.02.2021 г. вече са изложени други обстоятелства, които нямат общо с тези от първата жалба като „ти си тъп“, „ти си агресивен“, „на майка ти в ***“, бутане по брадичката и разкъравена устна, дърпане на косата и други цинични изрази, от който тормоз детето С. бил с кръвотечение от носа. Не може да се подмине и обстоятелството, че въпреки ситуацията с участието и на други деца от групата, идването на техните родителите, няма никакви данни за грубо отношение или физическа саморазправа от страна на ищцата и персонала на градината спрямо децата. От всичко това съдът намира, че доколкото по отношение на данните и обстоятелствата от първата жалба няма данни ответницата да е упражнила правото си на жалба неправомерно, то такива се открояват по отношение на вторите жалби от 24.02.2021 г., в които вече излага съвсем различни факти, които по никакъв начин не се намират във връзка с първата жалба и с посочените от ответницата обстоятелства при изслушването и по реда на чл. 176 ГПК. Тоест вече е налице недобросъвестно описание на факти и обстоятелства, които ответницата знае да не са се случили, без значение под

чие подбудителство е действала, дали на лицето А. Б. или друго лице, или пък без да е налице подбуждане от трето лице. Въпросът е, че ответницата С.А. във вторите жалби е упражнила законното си право на жалба чрез излагане в тях на факти и обстоятелства, които знае да не са се случили. Това е превратно упражняване на правото на жалба и преследва други цели, далеч различни от правно установените.

Изложената фактология на подаването на жалби от ответницата спрямо ищцата води до единствения извод, че ответницата е злоупотребила с правото си на жалба, като е целяла единствено да навреди на ищцата. Както се посочи най-горе в изложението самото подаване на жалби не е неправомерно, но когато с него се преследват неправомерни цели, с изложени неверни твърдения, то употребата на правата е превратно и неправомерно, а пострадалите лица е логично и закономерно съобразно правната уредба на деликта да могат да защитят своите права като претърпели вреди /неимуществени или имуществени/. В подкрепа на този извод са и саморъчно подписаните и подадени от ответницата молби за прекратяване на проверките, тъй като била доволна от извършената проверка. За съда остава недоумение незавършените и не стигнали до никъде проверки как са успели да задоволят ответницата с оглед на изложените в жалбата твърдения. Видно и от петитума на исковата молба ищцата се чувства засегната именно от жалбите с вх. № от 25.02.2021 г., а не от първата жалба от 23.02.2021 г.

Поради изложеното съдът намира, че в случая се установиха всички предпоставки за наличието на осъществен от страна на ответницата С.А. деликт, чрез превратното упражняване на правото ѝ на жалби, подадени до кмета на община Раднево и РУО-Стара Загора, от който деликт в пряка и непосредствена причинна връзка са настъпили за ищцата Ж.С. неимуществени вреди, изразяващи се в накърняване на нейната чест и достойнство, авторитет и професионална репутация.

Ответницата е длъжна да обезщети вредите, които е причинил на ищцата с извършеното противоправно деяние /съгласно чл. 45 ЗЗД, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму/. При така установеното наличие на противоправно поведение и настъпил от него вредоносен резултат за пострадалия ищец Ж.С., следва да се определи обезщетение, чийто размер е свързан с критерия за справедливост, дефинитивно определен в чл. 52 ЗЗД, спрямо който настъпилата вреда се съизмерява. Справедливостта се извежда от преценката на конкретни обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, вредоносни последици, тяхната продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, неговото обществено и социално положение, обусловени от съществуващата икономическа конюнктура в страната (Решение № 407 от 26.05.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1273/2009 г., III г.о., ГК, постановено в производство по чл. 290 от ГПК). По делото са представени множество писмени доказателства /л.77-89/ за професионалните качества на ищцата,

които се подкрепиха от гласните доказателства /св. С. и св. А./. Ищцата от години директор на ДГ № ***, тя и детската градина са с отлична репутация, тя е отговорен човек, не е конфликтна личност, като след проверките силно се притеснила, приела много тежко въпросните твърдения в жалбите, били седмици на безсъние, защото се е случило без никаква причина. С това се уронили престижа на ищцата, както и на цялата детска градина, за което с години се борили ищцата и целия колектив.

По принцип деликтното обезщетяване преследва пряко за цел възстановяване на вредните последици, но като неговата вторична последица е възпиране на членовете от обществото от неправомерно засягане на чужда правна сфера под страх от репарация на вредните последици. В този смисъл вредните последици като неимуществени вреди по смисъла на чл. 52 ЗЗД следва да възстановяват реалната вреда, чийто размер да постига като своя последица и превантивна цел, въздържане от последващо извършване на деликти.

Съдът в настоящия съдебен състав, с оглед икономическата обстановка в страната, както и с пряко установените настъпили вреди за ищеца като нарушена добра професионална репутация и авторитет, засегнати чест и достойнство, налагат обезщетяване със сума в размер около 3000 лв. По-нисък размер на обезщетението нито би могъл да постигне като крайна цел реална репарация на вредата, нито би имал за последваща цел въздържане от извършване на подобен род деликти. От друга страна по-висок размер на обезщетението в случая би довел до нарушаване на принципа на неоснователното обогатяване, като се има предвид отношенията между страните преди инцидента, разговорите по телефон след инцидента и преминали в добрия тон, оттеглянето на жалбите от ответницата, с което е намалила щетите на ищцата.

Поради това ще следва да се уважи иска за неимуществени вреди до размера от 3000 лв. и да се отхвърли за разликата до 5000 лв., ведно със законната лихва от датата на деликта – 25.02.2021 г., когато са подадени вторите жалби до кмета на община Раднево и РУО-Стара Загора.

По разноските и държавната такса:

При този изход на спора ответницата дължи на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сторените в настоящото производство разноски съобразно уважената част от исковете. Такива са сторени за заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. съгласно договор за правна защита и съдействие № 023070 от 19.03.2021 г. /на л.15 от делото/, платена държавна такса за иска в размер на 200 лв. С оглед на това на ищцата ще се присъдят като разноски съразмерно на уважената част от иска сумата от 480 лв.

Ответницата има право на разноски съобразно отхвърлената част от иска на основание чл. 78, ал. 3 ГПК. Същата е сторила разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. /договор за правна защита и съдействие № 0213166 от 14.09.2021 г. на л.108/, както и 700 лв. също за адвокатско възнаграждение по договор за правна помощ от 28.04.2021 г. /л.23/. По

аргумент на чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право на разноски за един адвокат. Видно от представения списък на разноски по чл. 80 ГПК се претендират разноски за адвокатско възнаграждение от 500 лв., поради което с оглед диспозитивното начало в гражданския процес ще се вземе предвид това заплатено от ответницата адвокатско възнаграждение. Поради това с оглед отхвърлената част от иска ищцата ще следва да заплати на ответницата разноски в размер на 200 лв.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА СТ. СЛ. АТ., ЕГН *****, от гр. Раднево, ул. ****, да заплати на Ж. ИВ. СТ., ЕГН *****, от гр. Раднево, ул. ****, на основание чл. 45, ал. 1 от ЗЗД във вр. чл. 52 от ЗЗД сумата от 3000 лв. (три хиляди лева), представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се накърнени добра професионална репутация и авторитет, чест и достойнство, в резултат на недобросъвестно подадени при злоупотреба с право жалби от СТ. СЛ. АТ. до кмета на община Раднево и РУО-Стара Загора на 25.02.2021 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 25.02.2021 г. до окончателното погасяване на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска неимуществени вреди за разликата над присъдените 3000 лв. до претендираните 5000 лв.

ОСЪЖДА СТ. СЛ. АТ., ЕГН *****, от гр. Раднево, ул. ****, да заплати на Ж. ИВ. СТ., ЕГН *****, от гр. Раднево, ул. ****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 480 лв. (четиристотин и осемдесет лева), представляваща разноски за производството за заплатено адвокатско възнаграждение и държавни такси.

ОСЪЖДА Ж. ИВ. СТ., ЕГН *****, от гр. Раднево, ул. ****, да заплати на СТ. СЛ. АТ., ЕГН *****, от гр. Раднево, ул. ****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 200 лв. (двеста лева), представляваща разноски за производството за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването на препис.

Съдия при Районен съд – Раднево: _____